

Колко струват...

Декларациите на Великото народно събрание

Соломон ПАСИ, депутат във ВНС

Практиката сочи, че една своя декларация ВНС приема средно за един работен ден. Колко горе-долу струва това?

Ако 400-те сенатори получават заплата, примерно по 600 лв. месечно (казвам примерно, защото това число може да се окаже 2-3 пъти по-малко или пък 2-3 пъти по-голямо), т.е. по 20 лв. дневно, това дава сумарно 8000 лв. на ден. Ако на глава сенатор се падат средно по трима служители или сътрудници към ВНС, които получават поне по 1/3 от гореказаната заплата, това прави още 8000 лв. Дотук – 16 000. За да закръглим сумата, нека добавим един екзистенциален минимум от 4000 лв. дневно за ток, телефон, поддръжка на сградата и канцелариите, охраната – външната и вътрешната, квартирни и пътни за 230-те сенатори от провинцията. И ето, получаваме една срамежлива сума от 20 000 лв. дневно, която, ако искаме да прецизираме, трябва да умножим по 3, ако не и по 5.

Защото освен масрафите, които сигурно изпускам в бързината, тук не влизат нито разходите за радио и телевизията, без които може (впрочем присъствието на последните стимулира ораторите към многословие и така допълнително затормозява дебатите), нито пък личният бюджет на депутатите, без който не може.

И така, поне 20 хиляди лева (ако не и 60 или 100) си плаща данъкоплатецът на декларация. Приведено към декларацията от 2 август например, която брой далеч над 200 думи, получаваме, че в писмената му дейност ВНС се оценява към 100-120 лв. на дума (ако не и 300 или 500).

И за пълнота на сметката, ако парламентът продължи да излъчва по две декларации седмично, т.е. по стотина годишно, то нека Негово величество данъкоплатецът си подготви за тази година 2 милиона лв. (ако не и 6 или дори 10). Без да смятаме инфлацията.

* * *

Инициаторите, учредителите и активистите на различните политически сили – от Русенския клуб до Съюза на демократичните сили и неговите организационни членки – добре помият трескавия систолярен период, който всички тези движения преживяха около конституирането си. Сякаш самоутвърждаването на тези наши организации беше вложено именно в тези наши безброй устава, статута, декларации за какво ли не, обръщания към кого ли не и призиви кога ли не. Сякаш тези документи бяха не нашите средства, а нашите цели; те напомняха за току-що наболи мустаци, които гордо мерехме с приятелите

Софийски вестник • 9 август 1990 г.